

[Dohrmann]

højelser. Nu er det jo således, at postvæsenet er et monopol. Det har vi forsøgt at bryde, men det er ikke lykkedes, for samtlige andre partier er gået imod. Men vi mener ikke, at man gang efter gang blot ukritisk skal stemme ja til de store portoforhøjelser, der bliver foreslået.

Nu har vi gang på gang set, at ministeren tager postvæsenet, herunder selvfølgelig postterminalen, i forsvar. Ministeren går endda så vidt, at han i dag i Politiken er citeret for at sige, at postvæsenet nu faktisk er som i de gode gamle dage. Jeg vil gerne have bekræftet eller afkræftet herfra, at ministeren mener, at forholdene i f. eks. postterminalen er i orden.

Jeg vil blot sige til ministeren, at hvis han mener, at forholdene i postterminalen er, som de skal være, og ministeren ikke vil gøre noget ved det, så agter vi at stemme imod det foreliggende lovforslag. Men hvis ministeren vil give udtryk for, at han mener, der skal ryddes op, at der simpelt hen skal bringes orden i det foretagende derovre, så er vi villige til at stemme for. Ministeren afgør med andre ord vores stemmeafgivning i dag. Vi vil ikke ukritisk medvirke til, at den slendrian, der finder sted derovre, denne skamplet på dansk postvæsen, fortsat skal eksistere.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Måtte jeg først gøre nogle enkelte bemærkninger om de brevkasser, som gik i brokkassen.

For det første blev de jo ikke udraderet alle sammen, idet 160.000 af dem, nemlig i fritidshusområder, blev vedtaget iværksat ved anden behandling. Det tror jeg er en meget stor fordel, og det har ingen skadelige bivirkninger for nogen af dem, det angår.

Men det er da rigtigt, at folketinget har strøget den del af lovforslaget, der angik de øvrige skelbrevkasser, og folketinget og partierne skal ikke høre nogen utak eller kritik fra min side i den sammenhæng. Allerede ved første behandling udtrykte jeg skepsis over for dette forslag, som jeg selv havde stillet. Ganske vist talte jeg om vigende, om aftagende skepsis – det kan efterlæses i sp. 2369 i folketingets forhandlinger af 26. november 1982 – men det fremgik klart af mine

udtalelser den dag, at det var noget, vi eventuelt måtte kunne leve med.

Den beslutning, folketinget dér har taget, kan derfor heller ikke udlægges som et nederlag, det være sig for regeringen eller for ministeren på området. Nederlaget – hvis der er tale om noget – er nok snarere statskassens, idet det her drejede sig om besparelser i løbet af et par år på 70 mill. kr.

Jeg skal gøre opmærksom på, at ved den beslutning, folketinget her har truffet, oprettholder man en forskelsbehandling i postservicen for familier, alt efter om de bor i huse, der er bygget før den tilfældige dato 1. januar 1973 eller efter denne dato. Efterhånden som nybyggeriet forhåbentlig tager fart, vil det blive sådan, at de huse, der får den dårligere betjening, er i flertal, og på et eller andet tidspunkt tror jeg nok at folketinget må tage sig sammen til at tilvejebringe overensstemmelse, da portoen jo er den samme for afsenderen, uanset om brevet skal tilsendes et parcelhus af den ene eller den anden kategori. Jeg tror nok, at man før eller senere må beslutte sig til at yde den samme tjeneste, den samme service, for den samme betaling.

Det er muligt, at forslaget kom for sent. Det er muligt, at det var for dårligt forbedret. Det er muligt, at det var for dårligt oplyst, og at der skal nogen modningstid til. Det er i hvert fald en kendsgerning, at den offentlige debat har været præget af – hjulpet af et antal folketingsmedlemmer – mangel på kendskab til de forhold, der knytter sig til denne skelbrevkasseordning, og derfor er vi ikke utilfredse med, at den i denne omgang har måttet tages af bordet.

Så skal jeg forsøge . . .

Formanden:

Det er ministeren for offentlige arbejder, der har ordet!

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Det kan være, det næste bliver lidt sjo . . .

Formanden:

Jeg må bede om, at der bliver mere ro i salen.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):